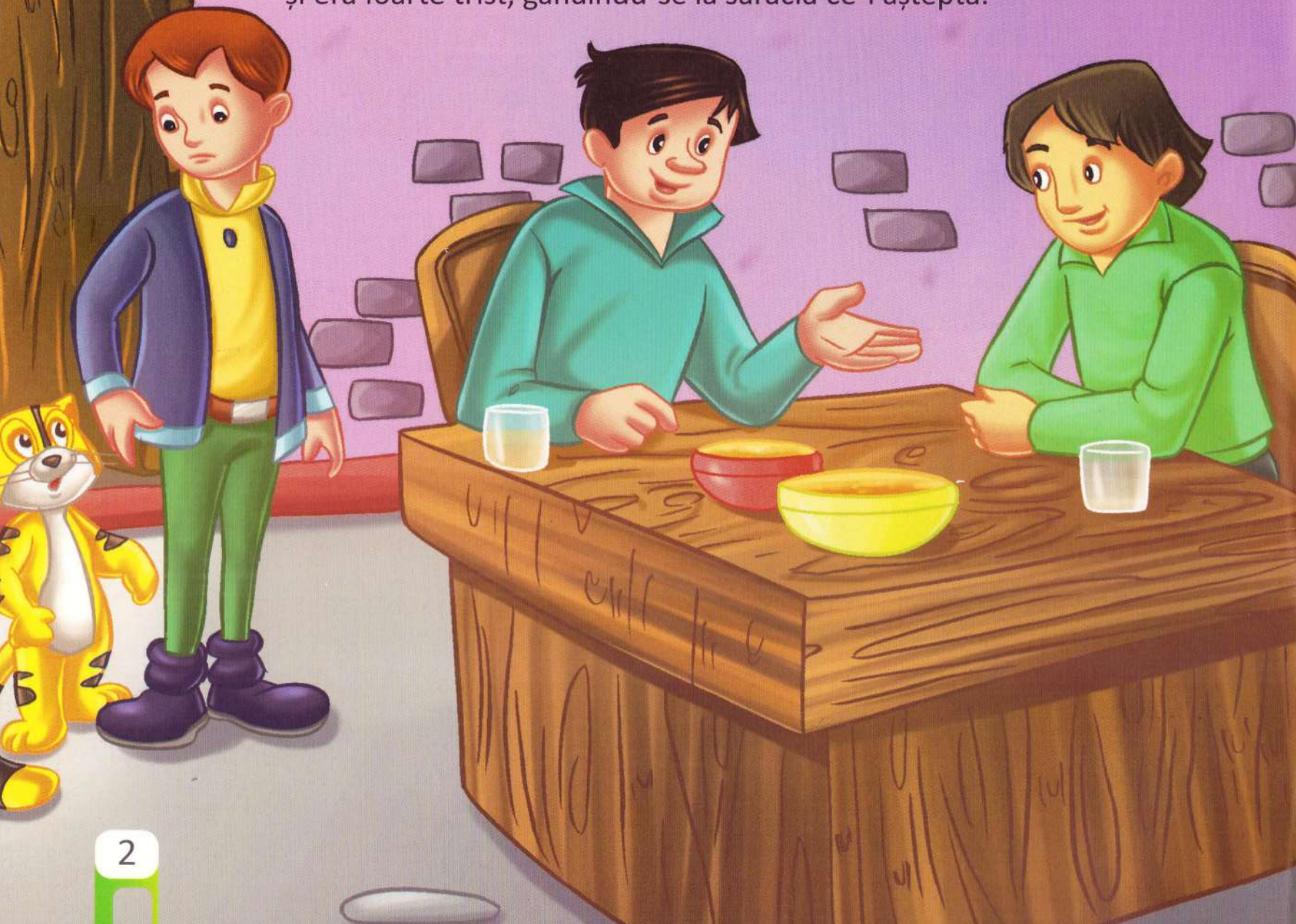

Motanul încălțat

A fost odată un morar, care avea trei fii. După moarte le lăsase o moștenire destul de modestă: o moară, un măgar și un motan. Fiul cel mare primi moara, cel mijlociu - măgarul, iar mezinului nu-i rămase decât motanul. Tânărul nu se putea consola cu atât de puțin și era foarte trist, gândindu-se la sărăcia ce-l aștepta.

– Ce-i de făcut? Își zise el amărât. Frații mei își vor putea câștiga bucata de pâine. Dar eu? După ce voi mânca motanul, am să-mi fac o căciulă din blana lui. Însă pe urmă chiar voi muri de foame!

Auzind vorbele lui, motanul îi vorbi cu multă seriozitate:

– Nu te mai necaji, stăpâne. Dă-mi un sac, o pălărie și o pereche de cizme de vânătoare și vei vedea ca n-ai fost nedreptățit cu partea ta de moștenire, precum crezi.

Cu toate că rămase nespuse de uimit de faptul, că motanul lui vorbește, tânărul îi îndeplini dorința. De nenumărate ori văzuse câte șiretlicuri și trucuri inventa acesta pentru a captura șoareci sau șobolani. Așa că îi aduse pălăria, cizmele și sacul. Mai ales că, în afară de motan, nu mai avea pe nimeni, în care ar mai avea încredere.

